

ROMÁN

AL
press

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA ČIPROVÁ

HŘÍŠNÁ KRÁLOVNA

KONSTANCIE UHERSKÁ, DRUHÁ ŽENA OTAKARA I.

Oldřiška Ciprová

HŘÍŠNÁ KRÁLOVNA

KONSTANCIE UHERSKÁ,
DRUHÁ ŽENA PŘEMYSLA OTAKARA I.

 edice

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2013
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
www.alpress.cz

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2013
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o.,
Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2013
shop@alpress.cz
První elektronické vydání

ISBN 978-80-7543-208-7 (pdf)

Prolog

Vrata do stáje se malinko otevřela. Královna Konstancie zatajila dech a snažila se splynout se šedou zdí.

Proč odtud nezmizela dřív?

Teď jí hrozí prozrazení. Bůh ví, co by jí ti dva uvnitř provedli, kdyby se o ní dozvěděli. Vždyť všechno slyšela! Všechno! Strachy se roztrásla, ale odejít nemohla.

Dobře věděla proč – chtěla vidět toho šeptajícího muže – toho, co se před chvílí chvástal vraždou! Ženu poznala okamžitě, ale mužský hlas byl příliš zastřený na to, aby věděla, komu patří. Měla naději, že si jí spiklenci nevšimnou, už se začalo stmívat.

Žena ve stáji si zřejmě nijak nelámala hlavu s tím, jestli ji někdo vidí nebo ne. Vyšla z budovy vzpřímeně, ani se nerozhlédla.

Konstancie se pak pomalu sunula dál od stáje a doufala, že muž uvnitř hned tak nevyjde.

Měla štěstí. Teprve když se octla v bezpečí, schovaná za stohem slámy, vrata stáje skřípla podruhé.

Když se vrah objevil v královnině zorném poli, Konstancii vylétly ruce k ústům, aby nevykřikla jeho jméno. Sice už bylo šero a viděla jenom siluetu, přesto ho nemohla nepoznat...

Chvíli se nedokázala ani pohnout. Pak se jí podlomily nohy a skácela se na slámu. Vnímala, že se třese od hlavy až k patě, ale nakonec sebrala poslední síly a zvedla se na nohy. V tom pocítila prudkou bolest v podbřišku. S hrůzou sledovala, že jí po stehnech stéká voda. Přesto vykročila k Hradu – zdálo se, že je mnohem dál než předtím. Konečně se přiblížila ke dveřím, zabušila na ně, pak klesla na kolena – a to bylo poslední, co si pamatovala...

1. kapitola

1199

„**J**si spokojený s nevěstou, můj pane?“
Král Přemysl Otakar I. neodpověděl, jenom pozvedl pohár, jako by nevěstě připíjel.

„Abys nebyl,“ zabručel pan Petr z Valdeka, muž s ostře řezanou tváří a černou páskou přes oko. „Arpádovna... mladá a krásná... teď už ti nic nebrání zplodit následníka, když –,“ Petr se zašklebil, „když už byl biskup Daniel tak úslužný a prohlásil neplatnost tvého sňatku s Adlétou.“

Král pořád mlčel.

„A jestli přemýšlíš o tom, že rozluku nepotvrdil Svatý otec,“ pokračoval pan z Valdeka a natáhl dlouhé nohy pod stolem, „klidně to pusť z hlavy. Papež je daleko, a potom... jak Jeho Svatost znám, bude hodně důkladně zvažovat, na čí straně je výhodnější stát. Ovšem mezitím už ti nová paní královna dávno porodí dědice, kterému bude v žilách kolovat královská krev z obou stran... A to se taky počítá, že, Milosti?“ skončil Petr otázkou, protože mu Přemysl Otakar nikdy neřekl, proč se k tomu smělému kroku, nové svatbě, rozhodl.

„Samozřejmě, Petře, že to se počítá,“ ozval se král. „A vůbec všechno... úplně všechno vypadá ohromně nadějně.“

Odpověď však nezněla nijak zvlášť nadšeně.

Petr vrhl na krále bystrý pohled.

„Také to je nadějně, Milosti. Už kvůli mládí a kráse naší nové paní.“

Král se zavrtěl.

„Jenže...“

Pan Petr z Valdeka povytáhl obočí a zašilhal na něj zdravým okem.

„Co se ti pořád nelíbí? Jaképak je tu jenže?“

„Totiž... v poslední době se mi párkrát stalo, že...“ Přemysl Otakar zaváhal, zřejmě se mu do přiznání nechtělo, ale nakonec přece ukázal palcem do klína:

„No, selhal jsem.“

Petr potlačil uchechtnutí.

„Kolikrát?“

„Párkrát.“

„Tolik mužů už vyděsila tahle nečekaná noční slabost, ale čas od času se to přihodí každému, Milosti.“

„Tobě taky?“

Tentokrát pan z Valdeka neodpověděl hned a nejdřív se napil, jako by si chtěl rozmyslet vhodnou odpověď.

„Jistě, Milosti. A vůbec nad tím nehlobej. Jsi v nejlepších letech... a jestli se ti snad trochu otupily smysly v loži se stárnoucí manželkou, anebo,“ opět potlačil uchechtnutí, „s nepříliš půvabnými poběhlicemi, dám krk za to, že krásná princezna Konstancie ti vlije do žil novou mízu a rozpálí tvou milostnou touhu.“

Petr se opřel mohutnými zády o stěnu, zadíval se přes síň na gobelín zpodobující muže na lovu, zhluboka se napil a po chvilce zamyšleně navázal:

„Viš, co si někdy říkám, můj pane? Jak taková něžná mladá kuřátka přijdou k tomu, že je v loži obšťastňují staří tetřevi jako my.“

„Nech si ta zvířecí podobnoství,“ utrl se král. Zároveň mu přeběhl po snědé tváři úsměv. Vždycky ho bavila Petrova záliba v podobných přirovnáních.

„Když mě to zkrátka napadá, protože –,“ pan z Valdeka pokrčil rameny, „dcery mi dorůstají a jakmile si je představím v náruči až příliš zkušeného chlapíka, občas mi z toho skoro naskakuje husí kůže.“

Král potřásl hlavou a začal se soukat na nohy.

„Z toho, co říkáš, Petře, jsem si vybral, že nejsem žádný nezralý jelimánek,“ řekl s nejistým úsměvem. „Takže – díky za podporu.“

I Petr z Valdeka vstal.

„Rozhodně se nebojím, že bys na milostném bojišti selhal. Mám tě teď doprovodit, Milosti?“

Přemysl Otakar mávl rukou.

„Nech to být, doprovodím se sám. A ty – jen ještě posed' a pij, třeba na mou mužnost a zítřejší úspěch.“

„Podle rozkazu, Milosti.“ Petr se uklonil. „Udělám cokoliv, co si budeš přát. Vždyť víš, že já jsem na světě pro tebe.“

Teď narážel na skutečnost, že svému králi v posledním boji o český trůn zachránil život a sám za to zaplatil vlastním okem.

„Já vím, že jsi,“ zamumlal Přemysl Otakar. „Jako vždycky jsi za všech okolností na mé straně. Dokonce i v té protivné věci s Adlétou... Víš, skoro jsem to nečekal, skoro jsem se obával, že i ty mi to budeš rozmlouvat... Tolik jich stojí za ní, dokonce si mi troufli připomínat, jak jsme se s Adlétou milovali. Pravda, milovali, jenomže teď –,“ Přemysl zvedl ruku a luskl prsty, „teď je láska fuč!“

Potom se otočil a trochu vratce vykráčel ze síně.

2. kapitola

Když král odešel, pan Petr z Valdeka se zase posadil na lavici a přitáhl si džbán k sobě.

Co je to vlastně ta láska, napadlo ho náhle.

Vzpomínal...

Přemysl Otakar se jako osmnáctiletý zamiloval do stejně staré Adléty Míšeňské, a svůdná Adléta zas do něj. Seznámili se v Sasku na dvoře Wettinů, kam se mladý Přemyslovec uchýlil, když ho příbuzní vyhnali z Čech.

Tenkrát neměl moc nadějí, že jednou usedne na otcův trůn, byl jenom psanec a rytíř z Nemanic... Ale Adléta, dcera míšeňského markrabího a předáka rodu Wettinů, si Přemysla přesto vyvzdorovala...

Láska je mocná!

A také už bylo na cestě dítě.

Psal se rok 1178... Svatba v Míšni se obešla bez parády, protože Adlétin otec Ota Bohatý nad dceřiným rozhodnutím pěníl vzteky; potrestal novomanžele i tím, že tvrdohlavé dívce nedal připsat žádné věno.

Čas však ukázal, že Adléta nechybila. I když její životní pouť s vyvzdorovaným mužem byla plná kotrmelců, nakonec kníže Přemysl nejen získal český trůn, ale i titul krále. Jenomže potom, vlastně zničehonic, po jednadvaceti letech, se rozhodl Adlétu i děti, které s ní měl, zapudit...

Kam se teď poděla láska? A tak dlouho vypadali jako šťastný pár!

Důvody svého kroku si Přemysl nechal pro sebe, jenom přikázal věrnému příteli a rádcí Petrovi z Valdeka, aby všechno zařídil.

A pan Petr se činil.

V jeho schopných rukou bylo nejen vyjednávání o novém sňatku s uherskou princeznou Konstancií, ale i zdlouhavé jednání o rozluce s Adlétou Míšeňskou. Prostě plnil královský rozkaz a neptal se proč.

O to víc ovšem hádal.

Nakonec usoudil, že Přemyslu Otakarovi jde o prestiž – že chce založit skutečně královskou dynastii a pro tyhle plány už vévodkyně Adléta není dost urozená: k nečekanému kroku zkrátka krále dohnala ctižádost.

Byl už takový...

Petra vyrušilo z myšlenek zaskřípání dveří. Otevřely se sotva napůl a do síně vklouzla dívčí postava.

Pan z Valdeka nespokojeně stáhl obočí.

„Co tady děláš, Markétko?“

Dívka se uklonila.

„Otče...“

„Holka bláznivá, nemůžeš přijít jen tak až sem, protože se ti to zrovna zlíbí.“

Markéta sklopila hlavu, jenomže příliš zkroušeně se netvářila.

„Odpusť, otče. Dala jsem si pozor, viděla jsem, že Jeho Milost pan král odešel – a pak už jsem nevydržela čekat. Mluvil jsi s Jeho Milostí o mně?“

„Aha, tohle tě trápí.“

„Nediv se. Chci být s tebou, otče. Tak mluvil?“

„Snad ano, trochu... Něco v tom smyslu, totiž o dcerách, jsem nakouzl.“ Když pan Petr viděl zklamání na půvabné dívčí tváři, rozesmál se.

„Ženské, ženské... Nemají žádnou trpělivost! Ale neboj se, ty moje kuřátko! Pan král mi vyhoví, on ví, co mi je dlužný. A tohle je jenom maličkost.“

Markéta ohrnula rty.

„To se ti řekne, otče.“

„Chápu, že ty to považuješ za světobornou věc, protože se jedná o tebe... No tak, pojd' sem, kuřátko... Už jsem ti řekl, že tě mám ze svých dcer nejraději?“

„Děkuji, otče. Tak kdy s králem kvůli své nejoblíbenější dceři promluvíš?“

„Ještě dnes večer – a slibuju, že už zítra budeš mezi svatebními hosty.“

Markéta zatleskala a rozesmála se:

„Rozumím. Vlastně mu můžeš připomenout, že tahle svatba je především tvoje zásluha, vid'?“

Petr spokojeně zabručel a pohladil si vousy.

„Ano, dělal jsem, co jsem mohl – a snad ještě mnohem víc, snad jsem dělal i nemožné.“

„Jsi chytrý, otče. Pověš mi, jak jsi to dokázal?“

„Proč to chceš vědět, ty zvědavé hádč? Diplomát z tebe nebude.“

Petr odpověděl nevrle, ale přitom myslel na to, že jeho nemanželská dcera je moc šikovné, bystré děvče. Škoda že se nenarodila jako chlapec, čekala by ji skvělá budoucnost – ačkoliv jako žena také není k zahození. Je opravdu hezká, a když se k jejím půvabům přidá dobré věno, bude snadné ji výhodně provdat.

Zařídil královskou svatbu, a teď je načase myslet na vlastní dítě.

„Otče,“ ozvala se Markéta, sepjala dlaně a zaprosila: „Pověz mi to. Nedělej drahoty.“

Petr se shovívavě usmál.

„Tak dobře... Vytáhl jsem na světlo boží fakt, že Adléta a Jeho Milost král Přemysl jsou vlastně příbuzní. Jeden

z jeho předků se před více než stovkou let oženil s Adlétinou prapratetou. Jde o příbuzenství čtvrtého stupně a dávno platí církevní zákon, že manželství mezi příbuznými do sedmého stupně je neplatné.“

Markéta široce otevřela modré oči.

„Ach takhle! Zdá se to snadné.“

„Snadné, snadné – tobě se to poví! Upřímně řečeno, většinou se při svatbách po příbuzenství nijak zvlášť nepátrá. Jenom u mocných, ovšem to zas církev přimhouří oko, aby si to náhodou s někým nerozházela... Taková věc se vytáhne, až když se hodí, až když –“

„– vznešená manželka vznešenému manželovi překáží,“ zvolna doplnila Markéta, jako by vyhnanou manželku litovala, ale pak nadšeně vyhrkla:

„Šikovný tah! Ty máš vždycky mazané nápady, otče. A zítra je tedy svatba – kde já už budu mezi hosty.“ Poslední slova pronesla s velkým důrazem, aby snad otec nezapomněl.

„Ano, zítra si král vezme před Bohem i lidmi uherskou princeznu,“ zamumlal Petr z Valdeka a po odmlce dodal: „Ačkoliv bohužel, odluka s Adlétou není pořád vyřešená, ne definitivně... A vévodkyně se rozhodně nemíni vzdát jen tak bez boje. Stále posílá Svatému otci list za listem, jeden ukňouranější než druhý, a nedá se vyloučit, že jí papež třeba nakonec vyhoví.“

Markéta překvapeně zamžikala.

„Proč vlastně pan král tak riskuje?“

„Hádě, neptej se. Takovým věcem nerozumíš.“

Když jim nerozumím ani já, přidal Petr v duchu a zároveň ho napadlo, že Přemysla snad omrzely povadlé půvaby stárnoucí a stále svárlivější manželky, že jako muž zatoužil po mladší královně a hlavně – ženě.

Jenomže... přitom se obává milostného selhání.

Ne, přece jen za tím bude jeho ctižádost mít syna a dědice s nepochybně královskou krví.

Pan z Valdeka zvedl hlavu a ukázal na dveře.

„A teď, hádě, dost vyptávání – jdi si po svém. Beztak jsem ti prozradil víc než se sluší, abys věděla.“

„Ano, otče, už běžím!“ zacvrlikala Markéta. „Nashledanou zítra... v kostele!“

Petr jenom kývl.

V kostele, kde začne vysoká, odvážná hra, uzavřel v duchu. Jenže já rád hraji odvážně – stejně tak jako můj král.

3. kapitola

V bazilice svatého Víta hořely stovky svící, ale ze stěn čísel mrazivý chlad, takže svatebním hostům oblečeným do kožešin stoupaly od úst obláčky mlhy.

I nevěsta měla přes ramena přehozenou vzácnou sobolí pláštěnku, ovšem oči dam víc oceňovaly princezniny šaty – šafránově žlutý cizokrajný úbor z těžkého hedvábí, pánové spíš zas přemýšleli o růžové sametové pleti, dlouhých černých vlasech a útlé postavě nevěsty.

„Je nádherná,“ utrousil koutkem úst tlustý šlechtic v medvědíh kožichu k panu Petrovi z Valdeka.

Petr si spokojeně zamnul ruce.

„Vid’? Ano, mimořádně krásná.“

„Adléta také byla kráska – a vlastně je prý hezká dodnes, tedy na své roky,“ prohodil tlustý šlechtic. „Ale v poslední době, ve vyhnanství, se prý začala chovat nějak divně.“

Když Petr neodpověděl, tlust’och na něj upřel malá očka zarostlá v sádle.

„Proč to vlastně povídám tobě – tys ji přece viděl.“

Petr z Valdeka dál mlčel.

Tlust’och do něj povzbudivě drcl loktem a zvědavě dodal: „Tak jaká je?“

„Dost náladová,“ zabručel Petr. „Jednou připomíná zmoklou slepice, pak zas vyvádí jako saň... ovšem tak to

u paní v jistém věku bývá.“ Ukázal bradou na korpulentní dámu v davu dvořanů. „Moje žena je stejná.“

Thlusty šlechtic vědoucně pokýval hlavou.

„To mi povídej. A moje!“ dýchl Petrovi do tváře výpary vína. „Bože, jaké ta mívá vrtochy.“

„Proto král už Adlétu ani nevzal do Čech,“ navázal náhle mnohem ochotněji pan z Valdeka – hlavou mu totiž právě bleskl další z jeho mazaných nápadů.

Dvůr nepřijal Konstancii s nadšením, a on se rozhodl ten názor změnit – nebo aspoň princezně trochu umést cestičku. A k tomu může posloužit ten tlustý hlupák vedle něj. Zbytek je stará drbna. Roznese cokoliv, co mu kdo nahučí do hlavy.

Pan Petr se naklonil ke Zbyškovu uchu.

„Abych ti to řekl na rovinu, pane – ale pozor, je to důvěrné a musí to zůstat jenom mezi námi – Adléta je horší než naše manželky! Mnohem horší! Ta opravdu umí dštít oheň a síru. Někdy vypadala, že by kráľi chtěla zakroutit krkem – a že by toho taky byla schopná!“

Pan z Valdeka čekal údiv, odsouzení a rozhořčení, jenomže tlustý šlechtic v medvědině ho zklamal, protože nečekaně projevil vlastní názor.

„A divíš se jí, pane Petře? I já si nakonec říkám – kéž by tohle pěkné uherské děvče vzal čert! U Adléty jsme aspoň věděli, na čem jsme, znali jsme její záliby a nevěle, ale co můžeme čekat od téhle? Vůbec netušíme! A určitě bude hodně pyšná na svou krev.“

„Jenom aby ses nepletl,“ zavrčel Petr a nespokojeně se odvrátil.

Šlechtic v medvědině našpulil rty a zase upřel vybledlá očka na nevěstu.

Stejně tak jako nikdo z přihlížejících dvořanů neuhodl, že je v mladé černé krasavici s hrdou tváří, princezně Konstancii Uherské, malá dušička, a že kráčí tak zvolna jenom pro-

to, aby pouť k oltáři prodloužila co nejvíc a tím oddálila nezvratnou chvíli, kdy podá ruku ženichovi.

Pár kroků před oltářem ještě zpomalila.

Hlavou jí letěly obrazy posledních dnů...

Vzpomněla si, jak její kočár drkotal přes dlouhý kamenný most – Juditin most, který prý dala postavit ženichova matka... Odtud, z Juditina mostu, Konstancie poprvé spatřila Pražský hrad. Tyčil na strmém svahu nad širokou řekou, a ona si snažila představit, jaké to bude, až za tři dny právě tam podá svou ruku cizímu čtyřicetiletému muži, českému králi.

A ta chvíle najednou byla tady...

Král na ni čekal před oltářem. Vysoká, ramenatá postava v rudém plášti. Ale neobrátil se, zůstal otočený zády – a Konstancie k němu přicházela uličkou mezi dvořany, kteří se tvářili chladně.

Jak nevlídné!

Nebo spíš nepřátelské?

Konstancie ulpěla vyplašeným pohledem na hrobce tety Alžběty, otcovy sestry. Tu jí její dámy ukázaly včera a přitom štěbetaly:

„Tvá teta, princezno, se také provdala do Čech, není to tedy pro tebe cizí země.“ Jenomže Konstancii se Čechy zdály cizí.

Strašně cizí!

Zvyklá na rovinaté uherské pláně, vyděsilo ji, když se svatebnímu průvodu postavily do cesty hory a zasněžené hluboké hvozdy, odkud se ozývalo vytí vlků... Ano, putování do Prahy, do srdce českého království, doprovázely hlasy hladových vlků.

Při poslední myšlence přeběhl Konstancii mráz po zádech. Zastavila se a zatékala očima kolem sebe, jako by hledala útěchu či podporu.

A našla ji.

Mezi okolními strnulými obličejí, co nejevily ani trochu náklonnosti, objevila i vlídnější – jakési světlolhasé děvče

se na ni zářivě usmálo. Dívka mohla být stará asi jako ona a v jejím úsměvu četla Konstancie povzbuzení.

Hezká světlovláska jí úsměvem říkala – jdi, kam musíš, a neboj se, všechno bude dobré.

Princezna se nadechla a udělala pár posledních kroků. Konečně stanula vedle krále.

Neodvážila se hned zvednout oči, a tak si nejdřív všimla zlatého prstenu s velkým, sytě žlutým karneolem na králově prsteníku.

A potom...

Přemysl Otakar I. se k ní obrátil, a ona poprvé stála tváří v tvář muži, kterému se má odevzdat. Kadeřavé vlasy, osmahlá pleť a hluboké hnědé oči...

Zabodl je do ní, jako by ji zkoumal.

Hnědé oči jsou přece hřejivé, blesklo v tom okamžiku Konstancii hlavou, proč je v těch jeho tolik chladu? Jako všude kolem v Čechách.

Měla pocit, že jí srdce vynechalo jeden tep, a málem ucouvla, ale kněz u oltáře udělal neurčité gesto, jímž snad chtěl vyjádřit netrpělivost.

Konstancie napřímila ramena: už není cesta zpátky.

A dál všechno proběhlo jak ve snu.

V divné mlze vnímala, že jsou oddáni, že její osud je zpečetěn: stala se manželkou českého krále – toho krále, který vyhnal svou předchozí ženu...

Ale tohle přece musí být v pořádku, uvažovala horečně, můj bratr nechal prozkoumat, jestli rozluka platí, takže tohle musí být v pořádku!

Potom spolu kráčeli bazilikou – Přemysl Otakar stále odtažitý, jeho paže ji strnule vedla – a Konstancie vyděšená z představy věcí budoucích.

Na nádvoří ji oslnilo slunce, jiskřící na zasněžených střechách, a do nosu ji uhodila vůně pečeného masa. Teprve po chvíli si všimla, že se v udupaném sněhu strkají lidé. Če-

led! Muži i ženy se tlačili kolem soudků s pivem a několika rožní, na nichž se pekla prasata. Sotva však z baziliky vyšel průvod svatebčanů, strkanice přestala a z davu se ozvaly výkřiky a volání slávy.

„Ať žije Její Milost královna!“

„Mají tě rádi, manželko,“ utrousil král koutkem úst.

„Vždyť mě neznají,“ šeptla Konstancie.

„Ale vědí, kolik prasat jsem dal porazit... tvým jménem. A k tomu jim vyvalili ze sklepa dva veletucty soudků s pivem. Je to tvůj velkorysý svatební dar. Lidé se najedí k prasknutí, zpíjí do němoty – takže tě milují.“

Ze slov čísel posměch a chlad.

Proč to Přemysl Otakar řekl? Je mu snad líto několika vepříků? uvažovala Konstancie. Nebo naráží na to, že jsem měla přivést dar pro čeleď sama? Bůh ví, že v mých truhlách se najde spousta darů, pro Přemysla i pro dvořany jeho dvora – ale přece nepovezu, přes ty jeho hory a doly – koše s kvičícími vepři!

Hrdlo se jí sevřelo žalostí, navzdory tomu však ze sebe dokázala vypravit:

„Děkuji. Je hezké, že jsi to udělal, můj pane.“ Pohlédla na jásající dav a pokynula rukou.

Výkřiky zesílily – a ona náhle zatoužila, aby mohla zůstat venku mezi čeledí.

Co na tom, že ji ti lidé milují jenom kvůli plnému břichu? Aspoň nějak!

Zatímco král zřejmě necítí nic. Oslovuje ji manželko, ale je studený jako rampouchy na střeších... Jako všechno v téhle mrazivé české zemi.

Konstancie zaťala zuby do rtu.

Bože, kdy už bude konec? Ale ještě ji čeká hostina... a potom přijde nejhorší – svatební noc.

Svatební noc s chladným cizincem.

4. kapitola

V bazilice vypadali dvořané nepřátelsky, v hodovní síni se už tvářili jinak. U bohatě prostřené tabule roz-
táli, bavili se, smáli a žertovali, a jak jedli a pili, obličej
jim brunátněly.

I Konstancie se snažila udržet na rtech úsměv, ale moc se jí to nedařilo – usmála se až na manžela, když ji vyzval k tanci.

Pak ji dámy odvedly do ložnice a začaly ji s brebentěním svlékat...

Vtom se rozlétly dveře.

Dámy se sklonily v pokloně – očekávaly, že spatří krále, ale dovnitř se hrnula jenom statná temnooká žena.

Konstanciina chůva Ilona!

Dámy nedůtklivě a pohoršeně protáhly obličej, ale Ilonu to nijak neohromilo. Naopak. Rozhlédla se, rázně mávla rukou a zvolala:

„Můžete jít, dámy! Myslím, že vy jste tady hotové... a já si musím s naší malou královnou teď trošku popovídat. Tak honem!“ Znovu zamávala rukou a ještě přidala neuctivé:

„Pšá pšá!“

Při zvuku důvěrně známého hlasu se Konstancie konečně probrala ze svatebního snu a vyhrkly jí slzy úzkosti, zadržované celý nekonečný den.

„Děkuju, chůvo,“ vzlykla.

Ilona si přisedla na postel, vzala královnu kolem ramen a ztlumila hlas:

„A za co, srdíčko moje?“

Konstancie vlastně sama nevěděla, za co děkuje.

„Za to, že... že jsi na světě,“ vzdychla a upřela na ni velké oči v barvě tmavého jantaru, lemované hustými černými brvami, na nichž se teď třpytily slzy.

„Co bych nebyla,“ broukla Ilona. „Jdi ty... neplač, nemáš proč.“

„Když já... Ach, chůvo, tohle byl strašný den.“

„Ano, srdíčko. Musíš být unavená, růžová líčka ti zbledla. Ale den ještě nekončí.“

Konstancie zhluboka vzdychla.

„Já vím. A bojím se.“

Chůva ji vzala kolem ramen a zadrmolila:

„Chápu, chápu... Nějak jsme, srdíčko moje, na něco zapomněly, vid'?' Nějak nám nezbyl čas, a tebe nejspíš trápí otázka, co je to manželská láska – jako všechny dívky.“

„Ano.“ Konstancii spadl kámen ze srdce, že se nemusí ptát sama. „Tak, chůvo, co teď přijde? Nevím, jak se – ?“

Nedokončila, jenom dál upírala na chůvu oči.

Ilona stiskla rty, jako by přemýšlela, odkud začít, ale nakonec pohodila hlavou.

„Bude se ti to líbit, uvidíš,“ prohlásila rázně, tónem nepřipouštějícím pochybnosti ani námitky. „Tedy, možná že nejdřív ne, ovšem ta první nepříjemná chvílka brzy přejde a zapomeneš na ni – a pak už budeš v králově náruči šťastná. Mimoto, on je zkušený muž, určitě bude mít ohledy na to, že v jeho loži leží nevinná panna, a bude něžný.“

Chůva se odmlčela a pak polohlasem, spíš jako by mluvila pro sebe, dodala:

„Dokonce zakázal, aby u svatebního lože stáli jeho páni. A přitom je to starý zvyk! Ačkoliv, jak se mi doneslo, tohle spíš zařídil pan z Valdeka.“

Jenomže Konstancii pan z Valdeka nezajímal.

„Ale – co se stane?“

„Věř mi, nemáš proč se třást, přesto – připrav se na krátkou bolest a trochu krve.“

Konstancie vytřeštila oči.

„Krvě? Proč krve?“

Chůva potřásla hlavou.

„Moje milá, není čas na dlouhé výklady, ale můžeš být klidná. Jak říkám, ta krátká nepříjemná chvilka brzy přejde, a potom už bude vždycky všechno hezké... Milování si užiješ, budeš jenom toužit, abys od manžela dostala další pohlázení a další polibky.“

„Opravdu?“

Konstancie zasněně přivřela oči.

Chůva pohlédla na černé obloučky řas v půvabné dívčí tváři. Měla pocit, že Konstancii šidí, ale zároveň věřila, že ona všechno lehce překoná – už proto, že král bude mít ohledy. Jistě svou nezkušenou ženu nejdřív vzruší natolik, aby ji první spojení příliš nebolelo, a proto je opravdu lepší mluvit pouze o polibcích – tedy o něčem, co Konstancie nepochybně zná.

Pousmála se.

„No, srdíčko, přiznej se mi, že to nebude poprvé. Vid', že už ti pár polibků někdo ukradl?“ zeptala se vlídně.

„Ano, to ano,“ vydechla královna.

„A bylo to hezké?“

„Moc hezké.“

„A oplatilas je?“

„Oplatila.“

„I to bylo hezké?“

„Ano... Ano!“

Konstancie si vzpomněla, jak jí při líbání projel tělem od hlavy až k patě zvláštní, nádherný pocit. Jako když vyšlehne plamen!

„Tak vidíš. A ještě příjemnější věci tě čekají.“

„Jak... ještě příjemnější?“ Konstancie teď zvědavě otevřela oči dokořán.

„To poznáš sama, srdíčko. Je zbytečné, abych ti vyprávěla o půvabu milostných hrátek a o rozkoši, když už to všechno brzy zažiješ sama na vlastní kůži. Láska je krásná.“

„A tys tu krásu zažila?“

„Pšť, moje malá královno.“

„Ne, pověz!“

„Pšť, slyším mužské kroky...“

„Ach...!“ Královna vklouzla pod kožešinovou přikrývku rychle jako ještěrka.

Než chůva zmizela za dveřmi, ještě rozhodila po polštáři záplavu královniých havraních kadeří... a vzápětí už vešel do ložnice král.